התוועדות

כבוד קדושת

אדמו״ר מנחם מענדל

זצוקללה״ה נבג״מ זי״ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

●

ש״פ וישב, כ״א כסלו, ה׳תשכ״ח

חלק ב — יוצא לאור לש״פ מקץ, שבת חנוכה, ה׳תשע״ג

הוצאת ספרים
קדני הור תורה
קה״ת
ליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים״

770 איסטערן פאַרקוויי ברוקלין, נ.י.

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושלוש לבריאה

שנת המאתיים להסתלקות-הילולא של כ״ק אדמו״ר הזקן

©

Published and Copyright 2012 by

LAHAK HANOCHOS INC.

788 Eastern Parkway Suite #408 Brooklyn, New York 11213

Tel. (718) 604-2610 • Fax. (206) 666-1770

E-mail: info@lahak.org • Internet: http://www.lahak.org

The Kehot Logo is a trademark of Merkos L'inyonei Chinuch, Inc.

5773 • 2012

Printed in the United States of America

נדפס באדיבות דפוס

The PrintHouse

538 Johnson Ave. Brooklyn N.Y. 11237

(718) 628-6700

נסדר והוכן לדפוס

על ידי חיים שאול בן חנה

בדפוס „**ועד הנחות בלה"ק**"

Tel. (718) 604-2610 Fax. (206) 666-1770

נדפס בסיוע ולזכות בנימין בן חדוה ומשפחת פדרמן ולזכות אמם חדוה בת לאה רייזל

בס״ד.

פתח דבר

לקראת ש״פ מקץ, שבת חנוכה הבעל״ט — הננו מוציאים לאור חלק שני מהתוועדות ש״פ וישב, כ״א כסלו, ה׳תשכ״ח, הנחה בלתי מוגה (חלק ראשון י״ל לש״פ וישב וחלק שלישי י״ל אי״ה לש״פ ויגש).

*

בתור הוספה — כמה מכתבים (תדפיס מכרכי ״אגרות־קודש״, שמכינים עתה לדפוס).

*

ויה״ר שנזכה תיכף ומיד ממש לקיום היעוד ״הקיצו ורננו גו׳״, ומלכנו נשיאנו בראשם, וישמיענו נפלאות מתורתו, ״תורה חדשה מאתי תצא״.

ועד הנחות בלה״ק

חנוכה, ה׳תשע״ג
שנת המאתיים להסתלקות־הילולא של כ״ק אדמו״ר הזקן
ברוקלין, נ.י.

יב. ידוע פתגם רבינו הזקן[53] שצריך לחיות עם הזמן (וכפי שנתפרשה אח"כ הכוונה בזה) — לחיות עם פרשת השבוע, וללמוד ממנה הוראות בנוגע לאופן ההנהגה בחיי היום־יום.

ובכן: בפרשת וישב, וכן בפרשת מקץ שמתחילים לקרוא בתפלת מנחה, מדובר אודות עיקר תולדות חייו של יוסף. — בפרשיות שלפנ"ז מסופר אודות לידתו[54], ואילו בפרשת וישב מסופר[55] "אלה תולדות יעקב יוסף וגו'".

ובענין זה אין צורך להתבונן בעומק הדברים; גם כאשר מפרשים פשטות הענינים (באידיש, או באיזו שפה שמבינים), אזי למדים מיד הוראה כיצד צריכה להיות הנהגתו של יהודי.

יג. בפרשת וישב[56] מסופר אודות מכירת יוסף ל"פוטיפר סריס פרעה שר הטבחים",

— מאורע שהי' שלא באשמתו, כדברי יוסף: "כי גנוב גונבתי מארץ העברים"[57], ואילו הי' יודע מראש מה שיקרה, הי' משתדל למנוע זאת כו', אבל בפועל אירעו צרות וחורבנות שלא באשמתו —

שעי"ז נותק מאביו, וגם מזקנו, ומכל סביבתו, והוצרך לעסוק בענינים שהיו זרים לו לגמרי, ולא היו שייכים כלל לעולם שלו.

והרי זה מעמד ומצב שלא הי' כמוהו אצל זקנו, ואפילו לא אצל אביו — שכן, אע"פ שיעקב הי' בבית לבן עשרים שנה, הרי בנה שם בית שהתנהל כרצונו, ע"פ דרך התורה, כמ"ש[58] "עם לבן גרתי", "ותרי"ג מצות שמרתי", ואילו יוסף, לא הי' לו בית משלו שיתנהל כרצונו, שהרי תחילה הי' בבית פוטיפר, ואח"כ הי' במאסר, ורק ריבוי זמן לאח"ז נשא אשה.

וכיון שכן, הי' יכול להיות ממורמר ("פאַרביטערט"), ולא לעשות מלאכתו בבית פוטיפר בשלימות.

ובפועל, הנה מבלי הבט על מעמדו ומצבו, הנה לא זו בלבד שמלאכתו בבית פוטיפר היתה באמונה, אלא יתירה מזה, שע"י יוסף זכה פוטיפר להצלחה בכל עניניו, כמ"ש[59] "ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת ה' בכל אשר יש לו גו'".

---

53) סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך (נעתק ב"היום יום" ב חשון).
54) ויצא ל, כב ואילך.
55) לז, ב.
56) שם, לו. לט, א.
57) שם מ, טו.
58) וישלח לב, ה ובפרש"י.
59) פרשתנו לט, ה.

וטעם הדבר — כיון שזהו סדר ההנהגה של יהודי, שאינו מתפעל מכל הבלבולים, ועושה את הנדרש ממנו — להאיר את העולם!

יד. וכן בנוגע להמשך המאורעות שלאח"ז:

לא זו בלבד שפוטיפר לא הי' אסיר תודה ליוסף, אלא אדרבה: "ויקח[60] אדוני יוסף אותו ויתנהו אל בית הסוהר"! וכל זה למה — לא באשמתו, אלא דוקא בגלל שהי' עבד נאמן ולא רצה לעשות רעה לפוטיפר, כדברי יוסף: "ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת"[61].

ואעפ"כ, גם לאחרי שיוסף עלה לגדולה ונעשה "משנה למלך", כדברי פרעה "על פיך ישק כל עמי"[62], "ובלעדיך לא ירים איש את ידו גו"[63], לא שילם יוסף לפוטיפר כגמולו, אלא המשיך להתעסק באמונה במלאכתו בהנהגת מצרים, שכן, זוהי דרך ההנהגה של יהודי, שמבלי הבט על מה שעושים לו, עושה מה שהקב"ה דורש ממנו — לעשות מלאכתו באמונה!

טו. ובאופן כזה היתה הנהגתו בהיותו בבית האסורים:

כאשר "חטאו משקה מלך מצרים והאופה לאדוניהם למלך מצרים", ופרעה קצף עליהם "ויתן אותם .. אל בית הסוהר מקום אשר יוסף אסור שם" — אזי "ויפקוד שר הטבחים את יוסף אתם וישרת אותם"[64], והיינו, שלמרות שלכאורה הי' צריך להיות להיפך, דכיון שחטאם של שר המשקים ושר האופים גדול יותר מחטאו של יוסף, שהרי הם חטאו כלפי פרעה, ואילו יוסף חטא רק כלפי שר הטבחים, היו הם צריכים לשרת את יוסף — הנה לפועל הי' יוסף המשרת שלהם.

ולכאורה, מעמד ומצב כזה, שיוסף רואה שזהו עולם של שקר, ללא צדק ויושר כו' — הי' צריך לגרום אצלו רגש של בריחה למדבר והסתגרות בעצמו, או רגש של נקמה, להשיב להם כגמולם.

ובנוגע לפועל, הנה לא זו בלבד שלא שילם להם כגמולם, אלא אדרבה — דאג לשלומם, כמסופר בהמשך הפרשה[65]: "וירא אותם והנם זועפים וישאל .. מדוע פניכם רעים היום", וכאשר ספרו לו "חלום חלמנו ופותר אין אותו", אמר להם יוסף "ספרו נא לי", והוא אכן עזר להם!

זאת ועוד: יוסף ידע שהם מחשיבים אותו ל"נער", "עבד", גנב

---

60) שם, כ.
61) שם, ט.
62) מקץ מא, מ.
63) שם, מד.
64) פרשתנו מ, א־ד.
65) שם, ו־ח.

וכו' (כפי שאמרו לפרעה: "ושם אתנו נער גו' עבד גו'"[66]), ואעפ"כ, כאשר היו זקוקים לפתרון חלומותיהם, עזר להם.

[ולפלא, שלמרות שהחשיבוהו ל"נער" כו', ואילו פתרון חלומות הו"ע ששייך ל"חרטומי מצרים" שהם חכמים גדולים, אעפ"כ, סיפרו לו את חלומותיהם — כי, סוכ"ס מרגיש הגוי שהוא זקוק לעזרתו של היהודי, והיהודי אכן מסייע לו].

ויתירה מזה: לאחרי שעזר להם בפתרון חלומותיהם, והי' יכול לצפות מהם גמול טובה — לא ביקש מהם שיתנו לו דבר־מה מכיסם, כי אם "והזכרתני אל פרעה"[67] [וגם זה — רק "כאשר ייטב לך"[67], היינו, כאשר יווכח לדעת שאכן נתקיים פתרון החלום, כך, שלא יצטרך לסמוך על ה"יושר" של יוסף...], ובסופו של דבר, לא קיבל יוסף אפילו טובה קטנה זו; מיד למחרת — שכח ממנו, כמ"ש[68] "ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו".

ולאחרי שנעשה משנה למלך והי' לו כח ושליטה כו' — לא השיב לו כגמולו, אלא עסק באמונה במלאכתו בהנהגת מצרים, כנ"ל.

זהו איפוא סדר ההנהגה של יהודי — שיש לו "חשבון" עם הקב"ה, ומשער, שכנראה הוא אשם בכך שהכניסוהו לבית הסוהר, ובמילא לא נוגע לו איך מתנהגים עמו; הוא יודע שעליו למלא את תפקידו — להאיר את העולם.

טז. אך לכאורה נשאלת השאלה: סוכ"ס הי' יוסף בעצמו בשר־ודם, ואיך הי' יכול לעמוד בכל זה?!

והמענה לזה — בדברי רש"י[69] "סימן מסר להם (יוסף) במה הי' עוסק כשפירש ממנו (מיעקב), בפרשת עגלה ערופה, וזהו שנאמר וירא את העגלות אשר שלח יוסף":

לכאורה אינו מובן: הרי בודאי הי' יעקב מאמין לי"א השבטים (כולל בנימין, שלא הי' במכירתו) שמצאו את יוסף במצרים (לאחרי שמכרוהו כו'), וכי הוא מושל בכל ארץ מצרים, ובפרט שזוהי "מילתא דעבידי לאגלויי", שע"פ הלכה מאמינים בזה גם למי שאינו נאמן בשאר ענינים[70], וא"כ, למה הוצרך יוסף למסור להם סימן?!

---

66) מקץ מא, יב ובפרש"י.
67) פרשתנו שם, יד.
68) שם, כג.
69) ויגש מה, כז.
70) ראה ר"ה כב, ב. רמב"ם הל' קידוה"ח פ"ג הי"ד. ועוד.

והביאור בזה — שיעקב הי' אמנם מאמין שיוסף חי, אבל הוא רצה לדעת אם "יוסף בני חי"[71], היינו, אם יוסף חי ומתנהג לפי רצונו של יעקב!

העובדה שיוסף חי ברמ"ח אברים ושס"ה גידים גשמיים, אינה מספקת את יעקב; רצונו לידע מעמדו ומצבו של יוסף ברוחניות.

ובשביל זה, לא די בכך שהשבטים ראו את יוסף — דכיון שראו אותו למשך זמן קצר בלבד, "וישתו וישכרו עמו"[72], ותו לא, הרי עדיין אינם יודעים מעמדו ומצבו ברוחניות.

וכמו"כ אין שום הוכחה מזה שיוסף שולח מתנות לאביו — שהרי מדוע לא ישלח לו מתנות, הרי לא עשה לו מאומה?! ואפילו נתינת המתנות לאחיו אינה מוכיחה על מעמדו ומצבו ברוחניות — שהרי סוכ"ס אחיו הם.

ולכן, כדי לידע שמעמדו ומצבו הרוחני של יוסף הוא כרצונו של יעקב — "יוסף בני חי" — "סימן מסר להם במה הי' עוסק כשפירש ממנו כו'", היינו, שזוכר את ההלכות שלמדו יעקב, וממשיך לעסוק בהם במשך כל הזמן!

ולולי זאת — הנה בהיותו משנה למלך בארץ מצרים, וכבר נמצא שם כ"ב שנה[73], לאחרי שעזב את בית אביו בנערותו, לא בגיל ארבעים שנה, אלא בגיל י"ז שנה — בודאי הי' יכול להתקלקל כו'; ורק ע"י הסימן שלומד תורה, ידע יעקב ש"יוסף בני חי" במשך כל כ"ב השנים.

יז. וזוהי ההוראה מהנהגתו של יוסף — שגם בהיותו במצרים עסק בתורה, הן בהיותו בבית הסוהר, והן לאח"ז, בהיותו "משנה למלך" שמנהיג את כל המדינה, גם אז עסק בתורה במשך חצי יום, ולא זו בלבד שהעסק בתורה לא הפריע להנהגת המדינה, אלא אדרבה: העסק בתורה במשך חצי יום סייע להנהגת המדינה ע"פ צדק ויושר בחציו השני של היום.

— המצריים לא ידעו שלימוד התורה מסייע להנהגת המדינה ע"פ צדק ויושר, כי גוי אינו מבין זאת (ואפילו נפש הבהמית אינה מבינה זאת), ולכן טענו: די בכך שלמדת תורה עד י"ז שנה, ואילו בנוגע לשנים שלאח"ז, עליך להסתפק בכך שאביך הזקן לומד בתורה... וגם אתה,

---

71) שם, כח.

72) מקץ מקץ מד, לד.

73) פרש"י פרשתנו לז, לד.

כשתגיע לשנותיו ותהי' ב"מושב זקנים", אזי תלמד תורה, אבל לא עכשיו, ובפרט בהיותך "משנה למלך"; אבל יוסף למד תורה במשך כל הזמן, ודוקא עי"ז נשאר במעמדו ומצבו הקודם.

וזהו ה"סימן שמסר להם כו'" שעי"ז ידע יעקב ש"יוסף בני חי", שכן, מהלימוד בישיבה אי אפשר לידע מה יהי' לאחרי כן; ורק כאשר רואים שגם לאחרי היציאה מהישיבה עוסקים בתורה, למרות שנמצאים בארץ מצרים — הרי זה סימן ש"יוסף בני חי".

ועוד זאת, שלא די בכך שהוא בעצמו לומד תורה, אלא צריך לידע באיזה אופן מחנך את בניו:

אם הוא מחנך אותם שגם הם יהיו "משנה למלך" — אין זה חינוך הראוי. ולא עוד אלא שאז לא יודעים גם מהו מעמדו ומצבו האמיתי של יוסף עצמו, שהרי יתכן שהסיבה לכך שהוא בעצמו לומד תורה היא בגלל שהורגל בכך מנעוריו, לפני שהי' בן י"ז שנה;

ורק כאשר רואים ששולח את בניו — מנשה ואפרים — ללמוד תורה[74], הרי זה סימן שאכן נשאר יוסף במעמדו ומצבו הקודם.

וענין זה מודגש גם בשמות שקורא את בניו — מנשה ואפרים — שמות שמזכירים את מעמדו ומצבו הקודם: "מנשה" — "כי נשני אלקים את כל עמלי"[75], היינו, שהוא שוכח את כל עמלו, אבל אינו שוכח את הקב"ה; ו"אפרים" — "כי הפרני אלקים בארץ עניי"[76], היינו, שגם בהיותו במעמד ומצב ד"משנה למלך", נרגש אצלו שזוהי "ארץ עניי", ואילו העשירות שלו היא — ארץ הקודש, הארץ של אברהם יצחק ויעקב.

יח. ונקודת הדברים — שיוסף ידע שהכל הוא מהקב"ה ("כי הפרני אלקים גו'"), כך, שהעובדה שהוא נמצא במצרים היא בגלל שהקב"ה שלח אותו לשם[77], כדי להאיר את מצרים, ולכן, ממלא באמונה את תפקידו במצרים; אבל באופן שגם בהיותו שם, נשאר במעמדו ומצבו הקודם.

הוא נמצא אמנם במעמד ומצב שעל ידו מתנהלת כל ההנהגה של ארץ מצרים, שממנה ניזונים כל המדינות,

---

74) פרש"י ויחי מח, א.
75) מקץ מא, נא.
76) שם, נב.
77) ראה ויגש מה, ה.

— (כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר בבת־שחוק:) מצרים נתנה אמנם את ה"עודפים" ("סוּרפּלאָס") בלבד, ולא כמו אצל אברהם אבינו, שאמר "ואנכי עפר ואפר"[78], ולכן לקח לעצמו רק את המוכרח, ואת כל השאר נתן לאחרים[79], אבל יש מדינות שגם את ה"עודפים" אינם נותנים... —

ואעפ"כ, אינו מתפעל מזה, ונשאר במעמדו ומצבו הקודם, ולכן, כאשר צריך לאכול, אינו אוכל יחד עם המצריים, כמ"ש[80] "וישימו לו לבדו גו' ולמצריים .. לבדם", וכאשר פרעה נוגע בכוס היין שלו (בהיותו ב"באַנקעט"), אינו שותה את היין!

ולכאורה: כיון שפרעה הוא המלך שלך, ואתה ה"משנה למלך" — היתכן שהנך מתנהג באופן כזה?!

אך האמת היא — שדוקא כאשר פרעה רואה שיוסף אינו מתפעל ממנו, ומתנהג בדרכו המיוחדת, אזי מחשיב ומעריך עוד יותר את מעלתו של יוסף, ויודע שיכול לסמוך עליו שלא יגלה את הסוד כפי שנשבע לו[81], משא"כ אילו הי' מתפעל מפרעה, הרי באותה מדה יכול להתפעל גם ממישהו אחר, ולגלות את הסוד...

ולא כמו אלו שטועים וחושבים שכדי שבעה"ב שעובד אצלו יעריך אותו, עליו לוותר על ההקפדה בעניני תומ"צ — שהרי אדרבה: כאשר בעה"ב רואה שהוא מתפעל ממנו ומוותר על ההקפדה בעניני תומ"צ, הרי זה מוכיח שאינו אדם בעל עקרונות, ולכן אי אפשר לסמוך על האמינות שלו גם בעניני העבודה, שהרי יתכן שמישהו אחר יציע לו סכום כסף גדול יותר, כדי שיעבור לעבוד אצלו; ורק כאשר רואה שעומד על עקרונותיו מבלי להתפעל ממנו, אזי יודע שאפשר לסמוך עליו.

וכיון שגם בהיותו במצרים נשאר יוסף במעמדו ומצבו הקודם, לכן אמר: "והעליתם את עצמותי מזה גו'"[82], כיון שארץ מצרים נחשבת אצלו ל"ארץ עניי", ואילו העשירות היא בארץ ישראל (כנ"ל סי"ז), ואכן כך הי' בפועל, שמשה רבינו — שקיבל תורה מסיני[83] — התעסק בהעלאת עצמותיו של יוסף, ובאופן שארונו של יוסף הי' מהלך ביחד עם הארון שבו היו מונחים הלוחות[84], ושניהם יחד נכנסו לארץ ישראל.

וכן תהי' לנו — שתמורת זה שעכשיו נמצאים בנ"י במעמד ומצב

---

78) וירא יח, כז.
79) ראה לקו"ש חכ"ה ע' 80. וש"נ.
80) מקץ מג, לב.
81) ראה פרש"י ויחי נ, ו.
82) שם, כה.
83) אבות רפ"א.
84) סוטה יג, סע"א.

של "עצמות היבשות", יקויים היעוד[85] "אשפוך את רוחי על כל בשר", ועאכו"כ על בנ"י, רוח שעתיד להחיות בו את המתים, ועי"ז "תחיינה עצמות היבשות"[86], במהרה בימינו, בקרוב ממש.

* * *

יט. מאמר (כעין שיחה) ד"ה אלה תולדות יעקב יוסף גו'.

* * *

85) יואל ג, א.

86) ע"פ יחזקאל לז, ג-ד.

הוספה

א

ב״ה, ימי חנוכה, ה׳תשכ״ב
ברוקלין, נ.י.

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת מכתבו

ויהי רצון שהן בעניני הכלל והן בעניני הפרט יהי׳ באופן דמוסיף והולך באור, וכהוראת ימי חנוכה, דמוסיף באור מיום ליום.

ויש עוד להוסיף בזה, אשר מקור האור וההוספה בו הוא — שמן ומצותו להדליק על פתח ביתו מבחוץ,

והרמז — אשר ע״י לימוד תורת החסידות המגלה גם רזי דרזין (שמן) דאורייתא ועד להבנה והשגה, והציווי בזה — להפיצו חוצה,

הנה יאיר אור זה ויחדיר בכל הענינים, ובלשון הכתוב, בכל דרכיך, (ועד

באור: שממנו נמשך אח״כ מים רקיע (עיין זח״ב קלו, ב. סידור עה״פ הללו א־ל בקדשו).
רזי דרזין (שמן): ראה אמרי בינה שער הקי״ש פנ״ד ואילך. ד״ה ברוך שעשה נסים (ברוקלין, תשי״א).
להפיצו חוצה: אגה״ק הידוע של הבעש״ט.
בכל דרכיך .. דעהו: שכל גופי תורה תלוין בזה (ברכות סג, א).

א

כללי־פרטי*. מצילום האגרת. — לתוכנה, ראה גם אג״ק חכ״ב אגרת ח׳ער. ח׳רפז.
דמוסיף והולך .. וכהוראת ימי חנוכה: שבת כא, ב. טושו״ע או״ח סתרע״א ס״ב.
סידור עה״פ הללו א־ל בקדשו: סט, סע״ד ואילך.
ומצותו .. על פתח ביתו מבחוץ: שבת שם. טושו״ע שם ס״ה.
ד״ה ברוך שעשה נסים (ברוקלין, תשי״א): נדפס לאח״ז באוה״ת חנוכה (כרך ה) תתקנז, ב ואילך. וראה שם תתקסא, ב ואילך.
אגה״ק הידוע של הבעש״ט: נדפסה בכש״ט בתחלתו. ובכ״מ.
בכל דרכיך .. ל)דעהו: משלי ג, ו. וראה רמב״ם הל׳ דעות ספ״ג. טושו״ע או״ח סרל״א. שו״ע אדה״ז שם סקנ״ו ס״ב.

---

*) בנוסח זה נשלח גם בשנים שלאח״ז — ראה קונטרס ״צדיק למלך״ ז ע׳ 209 (ה׳תשכ״ג). לקו״ש ח״י ע׳ 294 ואילך (ה׳תשכ״ה).

שיבואו ל)דעהו, דע את אלקי אביך וכו׳, לבוא ללב שלם, מצוה רמה (כן צ״ל) ונשאה, עולה על כולנה.

בברכה לבשו״ט בכל האמור ולחנוכה מתאים להנ״ל

מ. שניאורסאהן

* * *

מאשר הנני קבלת מכתבם מליל נר חמישי.

בברכה לבשו״ט בכל האמור ולחנוכה מתאים להנ״ל — ובזה, כמובן, מילוי, ע״י **כאו״א** מהם, שליחותם כמדובר וכפי׳ **אני** בה — המצפה לבשו״ט מכאו״א.

* * *

מאשר הנני קבלת מכתבו ע״י המל״ח.

בברכה לבשו״ט בכל האמור — **געזונטע** בשורות — ולחנוכה מתאים להנ״ל — מתוך בריאות הנכונה דכאו״א מהם.

ב

[ימי חנוכה, ה׳תשכ״ה]

מאשר הנני קבלת מכתבו מי״ז כסלו.

נ.ב. כמובן שמתי לב לנקודת כתבו ״שאינו מתערב כלל בענינים״ ״אלא עומד ורואה״. — ובעיקר להמובן מבין השיטין — שכאלו מובן ופשוט שעמדה זו מוצדקת בהחלט. ותמיהני האם גם בצרכי הגוף נוהג כך? ובכל אופן, ר״ל

דע .. כולנה: ראה תניא קו״א קנו, ב.

דע את אלקי אביך .. ללב שלם: **דברי הימים־א כח, ט.**

מצוה רמה (כן צ״ל): **ראה גם לוח התיקון לתניא שם.**

מאשר הנני .. לבשו״ט מכאו״א: **קטעים אלו להאברכים — תלמידים — שלוחים שליט״א; נשלח ע״ש י. אברהמס (ישיבת תומכי תמימים, לוד). נדפס בתשורה (ועד תלמידי התמימים העולמי, פורים קטן תשס״ה).**

מאשר הנני .. דכאו״א מהם: **קטעים אלו אל הרה״ח אי״א נו״נ עוסק בצ״צ כו׳ מו״ה שלום שי׳ פאָזנער. נדפס בתשורה (פרידמן, תש״ע). אגרות נוספות אליו — אג״ק חכ״א אגרת ז׳תשסז, ובהנסמן בהערות שם.**

ב

נכתבה על מכתב כללי־פרטי בתאריך זה — נדפס לעיל אגרת הקודמת. וש״נ.

מדיעה זו (אפילו בנוגע לצרכי הגוף). ובפרט באם, ככתבו, פעלה פעולתה במילואה — סילוק בהחלט מהפצת המעינות (ובמילא — מהבאת משיח צדקנו, כאגה״ק דהבעש״ט. ואולי גם בביאת מ״צ — יעמוד מן הצד, עומד ורואה).

ג

ב״ה, אדר״ח טבת תשי״ח
ברוקלין

הוו״ח אי״א נו״נ וכו׳
הרב מוה׳ דוד ארי׳ שי׳ הכהן

שלום וברכה!

מאשר הנני בנועם קבלת מכתבו מיום השלישי יום שהוכפל בו כי טוב,

ויהי רצון שעוד רבות בשנים יתרום לצדקה, וכהוראת ימי חנוכה באופן דמוסיף והולך, מתוך הרחבת הדעת אמיתית והרחבת הפרנסה, וגדול זכות מצוה זו ששקולה היא כנגד כל המצות, אשר מעלה היא עמה כל שאר הכסף והפרנסה לה׳, להיות מכון לשבתו ית׳ וכביאור רבנו הזקן בספרו תניא קדישא פרק ל״ד, שתעמוד לו לזוגתו ולכל ב״ב שליט״א מנפש ועד בשר.

בברכה לבשו״ט תכה״י, ולחנוכה מאיר ומוסיף ומאיר על כל השנה כולה

מ. שניאורסאהן

❀ ❀ ❀

ג

מצילום האגרת. נדפסה בתשורה (ראַסקין, תשע״ב).

מוה׳ דוד ארי׳ שי׳ הכהן: יאַרמוש, ברוקלין.

וכהוראת ימי חנוכה באופן דמוסיף והולך: שבת כא, ב. טושו״ע או״ח סתרע״א ס״ב.

לצדקה .. ששקולה היא כנגד כל המצות: ב״ב ט, א. ירושלמי פאה פ״א ה״א. וראה תניא פל״ז.

ועד הנחות בלה"ק

מכון להוצאה לאור תורת כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

Lahak Hanochos Inc. 788 Eastern Parkway, Suite 408, Brooklyn, N.Y. 11213

Tel. (718) 604-2610 Fax. (206) 666-1770 Email: info@lahak.org

---

ב"ה.

הגיע מבית הכורך

תורת מנחם

התוועדויות כרכים מז־מח

ספר המאמרים תשכ"ו

בספרים אלו שיחות, מאמרים ומענות חדשים שלא ראו את אור הדפוס

שיחות ומאמרים אלו נלקטו אחד אחד מסלילי הקלטה ורשימות

שנרשמו בשעתם ע"י החוזרים שיחיו, ונשארו בכתובים עד לאחרונה

כן ניתן להשיג את סדרת הספרים

תשמ"ב – תשנ"ב (45 כרכים)

בחנויות הספרים המובחרות

ובחנות הספרים קה"ת בארה"ב ובאה"ק

מוקדש

לחיזוק ההתקשרות לנשיאנו

כ״ק אדמו״ר זי״ע

❁

ולזכות

התמים **שמואל** שיחי׳

לרגל הכנסו לעול המצוות

יום השלישי שהוכפל בו כי טוב

ז״ך כסלו, אור לנר ד׳ דחנוכה, ה׳תשע״ג

ולזכות אחיו ואחיותיו שיחיו

❁

נדפס על ידי ולזכות הוריהם

הרה״ת ר׳ **דוד** וזוגתו מרת **חנה בלומא** שיחיו **פרקש**

ולזכות זקניהם

הרה״ג הרה״ח ר׳ **יקותיאל** וזוגתו מרת **רחל** שיחיו **פרקש**

הרה״ג הרה״ת ר׳ **אברהם מענדל** וזוגתו מרת **גיסא בריינא** שיחיו **פרידלאַנד**